

**Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till
lagar om arvoden och ersättningar som betalas till medlemmar av statsrådet och om ändring av 70 § i inkomstskattelagen**

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås att det stiftas en lag om arvoden och ersättningar som betalas till medlemmar av statsrådet. Inkomstskattelagen föreslås också bli ändrad.

I den nya lagen bestäms om grunderna för fastställandet av det arvode som betalas till medlemmar av statsrådet och om vissa andra ersättningar och arrangemang i anslutning till skötseln av uppdraget samt om skatteplikt för förmånerna.

Enligt förslaget betalas till medlemmar av statsrådet ett arvode till sådant belopp att uppdraget kan skötas på behörigt sätt. Arvodet kan inte längre på nuvarande sätt basera sig på de statliga A-löneklasserna, eftersom användningen av dem upphör inom statsförvaltningen i och med lönereformen. I fortsättningen motsvarar det arvode som betalas till en medlem av statsrådet det arvode som betalas till riksdagens vice talman och det arvode som betalas till statministern motsvarar det arvode som betalas till riksdagens talman. Till sitt belopp motsvarar det nya arvodet det nuvarande arvodet.

I lagen förtydligas dessutom olika existerande förmåner och ersättningar. Avsikten med propositionen är inte att höja beloppet av förmånerna eller ersättningarna eller att på så sätt försöka ändra arvodets sammansättning. Det är mest praktiskt att låta statsrådets kansli fatta beslut om omständigheter som har att göra med transportarrangemangen och säkerheten samt om vissa mindre förmåner och ersättningar.

Genom den föreslagna lagen upphävs den nuvarande lagen om medlemmarnas av statsrådet arvode.

Utgångspunkten är att förmåner som betalas till medlemmar av statsrådet är skattepliktiga. Inkomstskattelagen ändras dock beträffande skatteplikten för statsrådsmedlemmars reserätt och den förmån som gäller statsministerns tjänstebostad.

Lagarna avses träda i kraft så snart som möjligt. Bestämmelserna om arvodets belopp skall tillämpas på medlemmar av det statsråd som bildas efter följande riksdagsval.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL.....	1
INNEHÅLL	2
MOTIVERING.....	3
1. Nuläge	3
1.1. Lagstiftning och praxis	3
1.1.1. Arvode till medlemmar av statsrådet	3
1.1.2. Andra ersättningar.....	3
1.1.3. Riksdagsledamöters arvoden och förmåner	4
1.1.4. Republikens presidents gottgörelse.....	5
1.2. Lagstiftning och praxis i utlandet	5
2. Målsättning	9
3. Föreslagna ändringar	10
4. Propositionens konsekvenser	14
5. Beredningen av propositionen.....	14
6. Ikraftträdande	14
LAGFÖRSLAGEN.....	15
1. Lag om arvoden och ersättningar som betalas till medlemmar av statsrådet	15
2. Lag om ändring av 70 § i inkomstskattelagen.....	16
BILAGA.....	17
Parallelltexter	17
Lag om ändring av 70 § i inkomstskattelagen.....	17

MOTIVERING

1. Nuläge

1.1. Lagstiftning och praxis

1.1.1. *Arvode till medlemmar av statsrådet*

Enligt Finlands grundlag utövas regeringsmakten av republikens president och statsrådet, vars medlemmar skall ha riksdagens förtroende. Riksdagen väljer statsministern, som republikens president därefter utnämner till uppdraget. De övriga ministrarna utnämns av presidenten i enlighet med förslag av den som valts till statsminister. Ministerna skall vara för redbarhet och skicklighet kända finska medborgare. Medlemmarna av statsrådet svarar inför riksdagen för sina ämbetsåtgärder.

En medlem av statsrådet får ett arvode för skötseln av sitt uppdrag. Före år 1955 fanns det inte några exakta bestämmelser om arvoden utan de fastställdes årligen i samband med behandlingen av statsbudgeten. Ett sådant tillfälligt arrangemang ansågs dock inte vara sakenligt. År 1955 i regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om medlemmarnas av statsrådet arvode (RP 20/1955 rd) ansågs det vara mest lämpligt att koppla arvoden till statstjänstemännens löner. En ministers arvode bestämdes då i allmänhet till samma belopp som grundlönen för en tjänst i den högsta avlöningsklassen.

Om statsrådsmedlemmars arvode har vidare föreskrivits i lagen om medlemmarnas av statsrådet arvode (229/1955). Enligt lagens 1 § erhåller medlem av statsrådet ett arvode, som motsvarar det sammanlagda beloppet av till innehavare av statens tjänst eller befattning i högsta avlöningsklassen för tiden utgående grundlön, dyrtortstillägg och fem ålderstillägg. Den högsta löneklass som används har varit A 34. Sålunda är en ministers arvode enligt den lönetabell som trädde i kraft den 1 mars 2005 8 100,75 euro per månad (juni 2006). Statsministerns arvode är en

ministers arvode höjt med 20 procent, dvs. 9 720 euro per månad (juni 2006).

Reformen av lönesystemen har under de senaste åren varit en av kärnpunkterna i genomförandet av statens personalpolitiska linje. Reformen innebär att systemet med A-löneklasser samt övriga system ersätts med nya statliga lönesystem. Dessa är knutna till ämbetsverket, men de har gjorts upp utgående från enhetliga allmänna grunder. I dessa består lönen av en grundlön som bestäms enligt uppgiftens svårighetsgrad och en personlig lönedel som bestäms enligt den personliga arbetsprestationen och kompetensen.

1.1.2. *Andra ersättningar*

I gällande lag om medlemmarnas av statsrådet arvode finns inte bestämmelser om andra förmåner eller ersättningar som betalas till medlemmar av statsrådet.

Enligt vedertagen praxis har en medlem av statsrådet en semester på 30 vardagar, för vilken semesterpenning utbetalas. Semester-rätten baserade sig tidigare på reglementet för statsrådet, men för närvarande finns det inga särskilda bestämmelser om rätten till semester. Statsrådets allmänna sammanträde fattar beslut om tidpunkterna för semesterna. Vid fastställandet av semesterna ser man i första hand till att statsrådet alltid är beslutfört. Ställföreträdare för en minister under semestern är den minister som förordnats till ställföreträdare.

Det finns inga bestämmelser om reseförmåner. Förmånerna och förfarandet baserar sig på vedertagen praxis. En minister ersätts för en flygresor till och från hemorten en gång i veckan. Denna ersättning inklusive tilläggskostnaderna utgör skattepliktig inkomst. Medlemmar av statsrådet kan också använda tjänstebil eller taxisedlar för hemresorna. När det inte är fråga om tjänsteresor, utgör de ersatta resekostnaderna skattepliktig inkomst och på dem verkställs förskottsinneställning.

Privat bruk av tjänstebil är en skattepliktig

förmån på vilken förskottsinnehållning verkställs utgående från den på förhand uppskattade basanvändningen. Statsrådets kansli ger årligen skattemyndigheterna ett intyg över det verkliga kilometerantalet. Den som är berättigad att använda tjänstebil har inte rätt att överlåta bilen för familjemedlemmars eller andra personers körningar. Statsministern kan vid behov meddela begränsningar beträffande användningen av tjänstebil. Sådana situationer då det inte är möjligt att använda statsrådets tjänstebilar för transporter av ministrar är tjänsteresor som inte inleds eller avslutas i Helsingfors samt resor norr om linjen Vasa-Jyväskylä-Kuopio-Joensuu. I enskilda fall kan statsrådets kansli bevilja undantag när det gäller tjänstebruk.

På statsrådsmedlemmars inrikes och utrikes tjänsteresor tillämpas i övrigt resereglementet för statstjänstemän. Reseräkningarna betalas i regel av vederbörande ministerium. Enligt resereglementet för staten skall en tjänsteresa företas på så kort tid och med så små totalkostnader som möjligt.

Ministrar som inte är från Helsingfors har möjlighet att som bostad använda det s.k. ministerhotellet som är beläget i anslutning till statsrådets festvåning. För användningen av lokalerna skall enligt skattestyrelsens anvisningar betalas en ersättning.

I fråga om olycksfallsersättningar och sjukvård finns inga särskilda bestämmelser för ministrar. Således har man i praktiken ansett att samma bestämmelser som tillämpas på tjänstemän kan tillämpas på ministrar. En minister använder i regel företagshälsovårdstjänsterna vid det ministerium där han eller hon är placerad.

Andra förmåner (såsom sjukledighet, familjeledighet) och förpliktelser (värnplikt) som allmänt tillkommer medborgarna gäller medlemmar av statsrådet i egenskap av finska medborgare i enlighet med gällande lagstiftning. Pensionsskyddet för medlemmar av statsrådet har ordnats på motsvarande sätt som för riksdagsledamöter och ledamöter i Europaparlamentet.

1.1.3. Riksdagsledamöters arvoden och förmåner

Den nuvarande lagen om riksdagsmannaarvode (328/1947) trädde i kraft år 1947. Då

betalades till en riksdagsman ett årsarvode eller ett dagsarvode, vars belopp i mark fastställdes i lag. Senare kopplades arvodesbeloppet till den statliga lönenivån tills riksdagsmannaarvudet år 2000 fastställdes enligt ett förslag av en utomstående arvodeskommission.

Enligt gällande lag om riksdagsmannaarvode betalas till en riksdagsledamot ett arvode av sådan storlek att uppdraget som riksdagsledamot kan skötas på ett behörigt sätt samt kostnadsersättning. Storleken på riksdagsmannaarvudet fastställs av riksdagens arvodeskommission. Hos en riksdagsledamot som utnämnts till medlem av statsrådet innehålls hälften av det arvode och den kostnadsersättning som tillkommer honom.

Från och med den 1 juli 2005 är riksdagsmannaarvudet 5 220 euro per månad. När en riksdagsledamot suttit minst 12 år i riksdagen stiger arvudet till 5 600 euro per månad. Talmannens arvode är 9 590 euro per månad och vice talmannens arvode 7 990 euro per månad.

Utöver riksdagsmannaarvudet får ordförandena för stora utskottet, grundlagsutskottet, utrikesutskottet och finansutskottet 970 euro och ordförandena för de övriga utskotten 580 euro per månad i extra arvode.

Ordföranden för finansutskottets skattedelegation får ett extra arvode på 580 euro per månad och ordförandena för de övriga delegationerna får 390 euro i extra arvode. Det extra arvudet till en delegationsordförande betalas inte ut om delegationsordföranden får extra arvode i egenskap av utskottsordförande.

Ordförandena för riksdagsgrupper med minst 16 riksdagsledamöter får 970 euro i extra arvode och ordförandena för riksdagsgrupper med 3-15 ledamöter 580 euro. Om en riksdagsgrupp omfattar bara en eller två ledamöter betalas inget extra arvode till ordföranden.

Utöver riksdagsmannaarvudet får riksdagsledamöterna en kostnadsersättning som är avsedd att täcka kostnaderna för uppdraget som riksdagsledamot. Kostnadsersättningen är beroende på ledamotens hemort 30,40 eller 55 procent av grundlönen i löneklass A 27 för statens tjänstemän.

För utskottssammanträden betalas inga särskilda mötesarvoden. Numera får riksdagsle-

damöterna mobiltelefonförmån som naturaförmån. Riksdagsledamöterna har också rätt att anlita tåg, reguljära inrikesflyg och fjärrtrafikbussar avgiftsfritt på resor som anknyter till riksdagsuppdraget. Vidare har riksdagsledamöter rätt att använda taxi i huvudstadsregionen.

Enligt 70 § i inkomstskattelagen är skäliga ersättningar för täckande av särskilda kostnader och den ökning av levnadskostnaderna som skötseln av ett riksdagsmannaupdrag medför och rätten till gratis resor i samband med skötseln av ett riksdagsmannaupdrag inte skattepliktig inkomst.

Pensionsskyddet för en riksdagsledamot, en medlem av statsrådet och en europarlamentariker baserar sig numera på lagen om pension för riksdagsmän (329/67). Skyddet omfattar ålderspension, invalidpension och familjepension. Syftet är att trygga försörjningen vid ålderdom, invaliditet och långvarig arbetslöshet utifrån längden på den politiska karriären och storleken på de årliga arvoden. Efter dödsfall har maken och minderåriga barn möjlighet att få familjepension. Ålderspensionen kan också ha formen av s.k. anpassningspension. Anpassningspension kan fås oberoende av ålder om uppdraget som ledamot, minister eller europarlamentariker har varat minst sju år, i praktiken två valperioder, om personen inte har ett förvärvsarbete eller bedriver företagsverksamhet som genererar ny pensionstrygghet.

1.1.4. *Republikens presidents gottgörelse*

Gottgörelsen till republikens president fastställdes under åren 1919–1999 i förväg för varje ämbetsperiod genom en lag som stiftades av riksdagen, men efter den 1 mars 2000 kan gottgörelsen också i samma ordning justeras under pågående ämbetsperiod.

Från och med den 1 mars 2006 är presidentens årliga gottgörelse 126 000 euro och utöver detta belopp utges 171 000 euro för representation.

Därutöver ges presidenten en bostad vars underhåll, uppvärmning och belysning samt inredning bekostas med allmänna medel. Också den personal som behövs avlönas med allmänna medel. Presidentens make får ingen gottgörelse och ingen annan ersättning med anledning av sin ställning.

Pensionen till republikens president fastställs också genom lag. Som årlig pension fastställdes 60 procent av gottgörelsen till presidenten. Denna pension betalas till en person som har varit president i sex år eller längre tid (full pension). För varje fullt år som fattas avdras en sjättedel, men den minsta pensionen utgör minst hälften av den fulla pensionen.

Inom ramen för statsbudgeten kan staten dessutom för en pensionerad president bekosta en lämplig bostad mot skälig hyra, enligt behov tillhandahålla separata arbetsutrymmen lämpade för skriv- och arkivarbete samt tillhandahålla säkerhets- och kanslitjänster och andra motsvarande tjänster. Presidentens make får ingen pension med anledning av sin ställning, men har rätt till familjepension som utgör 50 procent av presidentens pension.

Republikens presidents gottgörelse och bostadsförmån samt pensionen och familjepensionen är skattefria. För övriga inkomster och för förmögenhet beskattas presidenten på normalt sätt.

1.2. **Lagstiftning och praxis i utlandet**

Allmänt

Utrikesministeriet har år 2005 från finska beskickningar i utlandet skaffat information om vissa andra länders lagstiftning och praxis gällande ministrars arvoden. I de länder som är föremål för utredningen kan bl.a. den verkställande makten och de politiska systemen skilja sig från det finländska systemet. Detta måste beaktas i jämförelsen. Av den utredning som ministeriet erhöll framgick följande:

Sverige

Ministrarnas löner baserar sig på lagen om arvoden till statsråden m.m. (1991:359). Om den ersättning som betalas till statsministern och ministrarna beslutar statsrådsarvodesnämnden. Nämnden beslutar också om beloppet av avgångsersättningen.

Enligt arvodesnämndens beslut betalas till ministrarna månadsvis följande arvode för fullgörande av uppdraget:

statsminister	116 000 SEK	12 122,00 €
ministrar	93 000 SEK	9 718,50 €

Statsråden har rätt till samma sjukvårdsförmåner som andra statstjänstemän.

Statsråd som gör en inrikes resa inom ramen för sitt uppdrag får traktamente, resekostnadsersättning, förrättningstillägg för endags- eller flerdygnsförrättning, lönetillägg för avrese- och hemresedagar, bilersättning och biltillägg enligt de bestämmelser som gäller för tjänstemän i regeringskansliet. Ett statsråd som är ledamot av riksdagen har dessutom rätt till ovan nämnda förmåner vid resor mellan Stockholm och den valkrets som han representerar i riksdagen.

För utrikes resor betalas traktamente och resekostnadsersättning enligt det beslut som gäller för statstjänstemän vid utrikes resor.

Ett statsråd som har längre färdväg än 70 km från bostaden på hemorten till Regeringskansliet har, om förutsättningarna i inkomstskattelagen uppfylls, rätt till ersättning (avlöningsförstärkning) och tillägg för logikostnad med de belopp som gäller för tjänstemän med tidsbegränsad anställning i regeringskansliet. För resor mellan Stockholm och hemorten betalas dessutom resekostnadsersättning.

Norge

Om den ersättning som betalas till statsministern och statsråden i Norges statsråd beslutar årligen stortinget. Enligt beslutet betalas till dem årsvis följande ersättning (årsgodtgjörrelse) för fullgörande av uppdraget:

statsminister	1 022 000 NOK	123 879 €
ministrar	836 000 NOK	101 333 €

Den ersättning som betalas månatligen är 1/12 av ovan nämnda belopp.

De som bor över 40 km från huvudstaden och som betalar hyra för egen bostad får avgiftsfritt tillgång till en bostad i huvudstaden (pendlerleilighet). Bostäderna är av hög klass, möblerade och deras storlek varierar beroende på den familj som eventuellt flyttar med. Om personen under sin mandatperiod inte betalar hyra för en egen bostad, får han eller hon avgiftsfritt tillgång till en bostad, men måste betala skatt för den enligt bosta-

dens marknadspris. De som bor på en annan ort än familjen får ersättning för de kostnader som föranleds av två hushåll.

Dessutom har det gjorts särskilda arrangemang i fråga om tjänstetider, telefonkostnader, dator, arbetskläder och enligt prövning också andra förmåner. För norska statens politiska ledning har skapats ett eget pensionsystem.

Danmark

Grundvederlaget för ministrar är för närvarande 924 850 DKK (ca 124 012 euro) per år. Det vederlag som betalas till statsministern är 125 procent av ministrarnas grundvederlag. Utrikesministern och finansministern samt den minister som är andra i rangordningen inom regeringen (vice statsminister) får 110 procent av grundvederlaget.

Ministrarnas lön baserar sig på lagen om vederlag och pensioner för ministrar (lov om vederlag og pension m.v. for ministre). Denna lag baserar sig i sin tur i fråga om flera detaljer på motsvarande lagar som reglerar statstjänstemännens löner och pensioner. Grundvederlaget för ministrar motsvarar statstjänstemännens löneklass 49.

När en minister lämnar sitt uppdrag börjar man betala honom eller henne s.k. eftervederlag vars belopp motsvarar det vederlag som han eller hon fick under sin tid som minister. Eftervederlag utbetalas under en period som är hälften av personens tjänstgöringstid som minister, dock minst 18 och högst 36 månader. Från eftervederlaget dras av personens inkomster av ett eventuellt uppdrag som riksdagsledamot eller riksdagens talman (löner, pensioner och eftervederlag) och vissa andra i lag särskilt angivna inkomster.

Island

Den lön som statsministern och ministrarna i Islands regering får baserar sig på lagarna "Lag om altingsmäns löi og kostnad 88/1995" och "Lag om förmånsdommen och förmånsutskottet 120/1992". Arvodesnämnden beslutar om alla högre tjänstemäns löner.

Den lön som betalas till statsministern och ministrarna består av den grundlön som betalas till ledamöter i alltinget samt av den lön

som betalas till ministrarna. Ministrarna får månadsvis följande arvode för fullgörande av uppdraget:

ledamöter i	
alltinget	5 636 €
ministrar	4 479 € sammanlagt 10 115 €
statsminister	5 579 € sammanlagt 11 215 €

I "lag om förmånsdommen" fastställs lönerna för Islands president, ministrar, ledamöter i alltinget, domare vid den högsta förvaltningsdomstolen och vid lägre domstolar, Islands biskop, statsrevisor, statåklagare och barnombudsman.

Ministrar är berättigade till samma kostnadsersättningar som ledamöter i alltinget. De kostnader som orsakas av boende ersätts. Ersättningarna utgör beskattningsbar inkomst.

Ministrarna kan välja huruvida de använder statlig tjänstebil eller egen bil. Användningen av tjänstebil är skattepliktig. Ministrarna får köpa bil tullfritt och staten betalar driftkostnaderna för bilen. Alla ministrar har egen chaufför vars lön betalas av staten.

Staten betalar ministrarnas telefonkostnader. De är beskattningsbara. Dessutom bekostar staten också säkerhetsarrangemangen.

En minister intjänar pension för sitt uppdrag. Ministrarna betalar själva 5 procent av sin lön till statens pensionsfond, men staten betalar skillnaden mellan insättningen på kontot och de verkliga kostnaderna till pensionsfonden. Ministrarnas pensioner baserar sig på lagen om presidentens, ministrarnas, alltingsledamöternas och justitierådets pensioner (Lag om präsidens, ministrarnas, altingsmäns og justitierådets pension 141/2003). Ministrarnas pension intjänas i två delar, eftersom olika regler gäller för alltingsledamöternas grundlön och ministrarnas lön.

Nederländerna

Premiärministern och ministrarna får lika stor lön för sina uppdrag. Årslönen är 122 109,90 euro och inkluderar semesterpensionen och en julpenning på ca en procent. Det är fråga om bruttolön på vilken betalas normal skatt.

Lönebetalningen baserar sig på lagen om statstjänstemäns avlöning (BBRA; Bezoldingsbesluit Burgerlijike Rijksambtenaren) från år 1984. Den består av 21 klasser och ministrarna hör till den högsta klassen.

Ministrarna får varje månad en kostnadsersättning på 600 euro. Premiärministern och utrikesministern får dubbel kostnadsersättning. Sjukdomskostnader ersätts på samma sätt som för tjänstemän.

Ministrarna har tillgång till tjänstebil och chaufför. Av säkerhetsskäl använder ministrarna tjänstebil även till privatkörning och för detta uppbärs skatt som kompenseras till ministrarna. Ministrar vars hem är över 50 km från ministeriet kan få tillgång till en möblerad bostad som är belägen högst 25 km från ministeriet. Ministrarna garanteras också tillräckliga informations- och kommunikationsförbindelser. Om en minister flyttar från en bostad som är belägen över 50 km från ministeriet till en bostad som är belägen mindre än 25 km från ministeriet, ersätts flyttkostnaderna för ministern och hans eller hennes familj.

Efter avgången får ministrarna avgångsbidrag (wachtgeld) som under det första året betalas till 80 procent av personens senaste lön och därefter till 70 procent. Denna ersättning betalas under lika lång tid som uppdraget som minister varade, men minst två och högst sex år, under förutsättning att ministern skötte uppdraget i åtminstone tre månader. Avgångsbidraget betalas oberoende av orsaken till avgången. Från bidraget avdras övriga inkomster. En minister som skötte uppdraget kortare tid än tre månader får avgångsbidrag i sex månader. En minister intjänar pension för sitt uppdrag.

En reform av ministrarnas lönesystem är under arbete. Reformen ingriper praktiskt taget inte alls i ovan nämnda grunder för lönesystemet, utan den är inriktad på kriterierna för nivån på lönen. I propositionen föreslås att ministerlönerna skall höjas med 30 procent så att man kan ta in det försprång i fråga om lönerna som toppcheferna inom den offentliga sektorn har nått. I Nederländerna tjänar t.ex. drottningens kommissarier och vissa ministeriers högsta tjänstemän till följd av tjänsterelaterade extrainkomster betydligt mer än ministrarna.

Tyskland

Medlemmar av Tysklands förbundsregering får lön och vissa lönetillägg (bl.a. dyrortstillägg, tjänstekostnadsersättning) på basis av förbundsstatens ministerlag. Medlemmarna av förbundsregeringen betalar skatt på sin lön och sina lönetillägg i enlighet med normal tysk beskattningspraxis.

Till en före detta medlem av förbundsregeringen betalas efter att uppdraget slutförts s.k. övergångsersättning i minst 6 månader och högst 3 år. En före detta medlem av förbundsregeringen har också rätt till pension om han eller hon har skött uppdraget minst två år.

I Tyskland står medlemmar av förbundsregeringen enligt lagen i offentligrättsligt tjänsteförhållande till förbundsstaten. Medlemmar av förbundsregeringen får (BMinG, paragraf 11) lön (Amtsgehalt) och lönetillägg.

Om andra ersättningar och förmåner som medlemmarna av förbundsregeringen beviljas bestäms i lag (Bundesministergesetz, paragraf 12). Enligt den har förbundskanslern rätt till möblerad tjänstebostad och även ministrar kan få tillgång till tjänstebostad. Om en regeringsmedlem har tjänstebostad, får han eller hon inget dyrortstillägg. Ersättning betalas för att flytta in i och ut ur tjänstebostaden. Medlemmar av förbundsregeringen har också rätt till tjänstebil.

Om utförandet av tjänsteuppgifterna förutsätter resor utanför förbundsregeringens stationeringsort (Berlin), får regeringsmedlemmarna dagtraktamente och resekostnadsersättning.

Medlemmar av förbundsregeringen betalar skatt på sin lön i enlighet med Tysklands normala beskattningspraxis. Även lönetillägg och övriga förmåner är skattepliktiga. Enligt normal praxis är användningen av tjänstebil för privata ändamål skattepliktigt. Säkerhetsarrangemangen påverkar inte förmånerna, t.ex. skatteplikten för dem.

Medlemmar av förbundsregeringen får inte under sin mandatperiod utföra annat lönearbete eller utöva annat yrke. De får i regel inte heller höra till företags direktioner eller förvaltningsråd, fungera som skiljedomare/skiljeman (Schiedsrichter) eller fungera i officiella förtroende- eller hedersuppdrag.

Till en före detta medlem av förbundsre-

geringen betalas efter uppdraget övergångsersättning (Übergangsgeld) i lika många månader som han eller hon har fått lön i egenskap av regeringsmedlem. Ersättningen för övergångsperioden betalas dock i minst 6 månader och högst 3 år. En före detta medlem av förbundsregeringen har också rätt till pension om han eller hon har skött uppdraget minst 2 år. I Tyskland utbetalas ersättningen också till en död förbundsregeringsmedlems änka och/eller barn.

Österrike

Om ministrarnas löner bestäms genom en särskild lag (Bundesbezügegesetz – BBG), som gäller lönerna i de högsta beslutsfattande organen. Utgångspunkten för lönerna är parlamentsledamöternas lön, utgående från vilken ministrarnas och förbundskanslerns lön räknas ut. Det bör dock noteras att i Österrike betalas både inom den privata och offentliga sektorn i allmänhet lön för 14 månader. I fråga om de tjänsteinnehavare som nämns i ovan nämnda lag erläggs denna ersättning kvartalsvis.

Endast förbundspresidenten har tjänstebostad. Däremot har alla ministrar tjänstebil för vars användning erläggs en månadsersättning.

För den tid som personen verkar som minister intjänas pension. Om säkerheten förutsätter specialarrangemang bestäms om eventuell ersättning för dessa från fall till fall.

Frankrike

Den lön som medlemmar av Frankrikes regering får består av grundlön, dyrortstillägg och tilläggsersättning för tjänsteförrättningen.

Grundlönen betalas enligt följande:

premiärminister:	20 308,16 €/mån
ministrar:	13 538,78 €/mån
statssekreterare:	12 861,84 €/mån

Till grundlönen läggs ett dyrortstillägg som är 3 procent av grundlönen och en tilläggsersättning för tjänsteförrättningen som är 25 procent av grundlönen.

Den lön som betalas till medlemmar av den franska regeringen sätts i relation till den lön

som betalas till statens högsta tjänstemän genom att man utgår från den lägsta och högsta lönen i löneklassen för de högsta tjänstemännen räknar ut ett medelvärde som multipliceras med två. I fråga om statssekreterare multipliceras medelvärdet med 1,9.

De förmåner som medlemmar av Frankrikes regering kommer i åtnjutande av (bostad, tjänstebil, telefon, sekreterartjänster, säkerhetsförmån osv.) ställs till uppdragsinnehavarens förfogande avgiftsfritt. På förmånerna betalas inte skatt.

Medlemmar av Frankrikes regering har inte någon egen pensionskassa utan de betalar sina pensionsavgifter till den pensionskassa som de hörde till innan de började sköta sina nuvarande uppgifter.

Belgien

Till medlemmar av den belgiska federala regeringen betalas lön och ersättningar för skötseln av uppdraget i enlighet med följande tabell:

	Lön (Brutto)	Represen- tations- ersättning	Boende- ersättning
	€/år	€/mån	€/mån
Premiärminister			
Vice premiärminister			
Utrikesminister	180 992,92	558,34	1 395,90
Ministrar	180 992,92	279,17	1 395,90
Statssekreterare	171 812,16	279,17	1 395,90

Betalningen av lön och ersättningar baserar sig inte på lag, utan på ett cirkulär (circulaire) från 1996.

Ministrarna i den belgiska federala regeringen har möjlighet att få bilförmån som de också kan tacka nej till, varvid kostnaderna för användningen av egen bil ersätts genom kilometerersättning. Ministrarna betalar inte skatt på sina bostads-, bil-, telefon- och säkerhetsförmåner. Dessa förmåner ställs avgiftsfritt till uppdragsinnehavarens förfogande.

Ministrarna får också semesterpenning, avgångsvederlag och samma försäkringar som senatsmedlemmarna. Storleken på avgångsvederlaget beror på hur lång perioden i regeringen var.

Regeringsmedlemmarna får oberoende av

om de är parlamentsledamöter eller ej parlamentsledamöternas pensions-, försäkrings- och avgångsvederlagsförmåner.

2. Målsättning

Enligt Finlands grundlag utövas regeringsmakten av republikens president och statsrådet. För att vårt statliga system skall fungera är det viktigt att förutsättningarna för statsrådets verksamhet är tryggade. Dessa är i väsentlig grad beroende av vilka förutsättningar medlemmarna av statsrådet har att sköta sina uppgifter.

I 63 § i grundlagen förbjuds ministrarna att under ministertiden sköta offentliga tjänster eller sådana andra uppdrag som kan inverka menligt på ministeruppdraget eller äventyra förtroendet för ministrarnas verksamhet som medlem av statsrådet. Sådana är bl.a. en avlönad befattning i ett privat företag eller bolag, medlemskap i styrelsen, förvaltningsrådet eller något annat motsvarande organ i ett statsbolag eller ett statligt affärsverk, förvaltningsuppgifter i finansinstitut eller försäkringsanstalter samt andra ekonomiskt eller samhälleligt betydelsefulla privata företag, förtroendeuppdrag i intresseorganisationer på riks- eller centralorganisationsnivå samt förvaltnings- och förtroendeuppdrag i sådana sammanslutningar som har en nära koppling till det berörda förvaltningsområdet. Enligt 23 § i statstjänstemannalagen (750/1994) är en tjänsteman direkt med stöd av lag tjänstledig under den tid han är medlem av statsrådet.

Ministrar förpliktas att redogöra för sin näringsverksamhet, sitt ägande i företag och andra betydande inkomstkällor och skulder samt för sådana uppdrag och bindningar som kan ha betydelse vid bedömningen av ministrarnas verksamhet som medlem av statsrådet. Omedelbart efter utnämningen sammanställs uppgifterna om de till ministrar utnämnda personernas bindningar. Uppgifterna skickas till riksdagen genom en skrivelse från statsrådet. Sådana till betydelsen väsentliga ändringar i bindningarna som har inträffat under tiden som minister skall omedelbart anmälas till statsrådets kansli.

I enlighet med vad som sägs ovan får en medlem av statsrådet inte under sin ministertid sköta en offentlig tjänst eller ett sådant

annat uppdrag som kan inverka menligt på ministeruppdraget eller äventyra förtroendet för ministerns verksamhet som medlem av statsrådet. En medlem av statsrådet skall således på annat sätt tryggas tillräckliga ekonomiska möjligheter att koncentrera sig på skötseln av sina statsrådsuppdrag.

Grunderna för det arvode och de ersättningar som betalas till medlemmar av statsrådet skall fastställas så att statsrådsmedlemmarnas ekonomiska förmåner är tillräckliga och ändå på rätt nivå i förhållande till förmåner för andra offentliga uppdrag. Grunderna för fastställande av förmånerna skall vara klara och genomskinliga samt i administrativt hänseende så enkla som möjligt.

Andra ekonomiska förmåner än lön i ett tjänste- eller arbetsförhållande är naturaförmåner, med vilka avses förmåner som arbetsgivaren beviljar en arbetstagare i annan form än i pengar. De mest typiska naturaförmånerna är bilförmån, bostadsförmån, telefonförmån och kostförmån. Naturaförmåner som erhållits på basis av tjänste- eller arbetsförhållande betraktas i beskattningen som lön och naturaförmånerna ändrar för sin del lönestrukturen. Vilka grunder som tillämpas vid beskattningen av naturaförmåner fastställs med stöd av ett av Skattestyrelsen årligen meddelat beslut. I 2006 års beslut (Skattestyrelsens beslut 30.11.2005, nr 1006) har beskattningsvärdet fastställts för följande naturaförmåner: bostadsförmån och rätt att använda elström, garageförmån, kostförmån, förmån med fritt uppehälle, bilförmån och telefonförmån.

I fråga om medlemmar av statsrådet är avsikten inte att genom naturaförmåner eller på andra motsvarande sätt höja arvodet och därigenom förändra strukturen på det arvode som fås för uppdraget. En adekvat skötsel av en statsrådsmedlems uppgifter förutsätter å andra sidan att vissa element föreligger som i andra sammanhang i allmänhet räknas som förmåner. När säkerhetsläget kräver ökat skydd för medlemmar av statsrådet betraktas hemtransporter redan i dagens läge som tjänsteresor i de anvisningar som givits av statsrådets kansli. För uppenbar privat användning av tjänstebil skall dock också en medlem av statsrådet betala skatt i enlighet med beskattningsvärdet på ifrågavarande förmån.

De transporttjänster och övriga säkerhetstjänster som ordnas med stöd av den föreslagna lagen skall vara sådana att statsrådsmedlemmarnas säkerhet och statsrådets funktionsförmåga obestridligen är tryggade även i föränderliga förhållanden.

3. Föreslagna ändringar

Fastställande av arvodet

Enligt lagförslagets 1 § betalas till en medlem av statsrådet ett arvode av sådan storlek att uppdraget kan skötas på behörigt sätt. Det arvode som betalas till statsministern motsvarar i fortsättningen till storleken det arvode som med stöd av lagen om riksdagsmannaarvode (328/1947) vid respektive tidpunkt betalas till riksdagens talman. En ministers arvode motsvarar i sin tur det arvode som betalas till riksdagens vice talman. I dagens läge är arvodet till riksdagens talman 9 590 euro per månad och arvodet till vice talmannen 7 990 euro per månad. Statsministerns arvode är 9 720 euro per månad och en ministers arvode är 8 100,75 euro per månad (juni 2006), så i praktiken ändras arvodesbeloppen nästan inte alls.

När det föreskrevs om grunderna för riksdagsmannaarvode konstaterades i lagmotionen angående ärendet (LM 61/2000 rd) att nivån på det arvode som betalas till en riksdagsledamot skall motsvara värdet och kraven på uppdraget samt riksdagsledamotens uppgifter. Avsikten är ändå inte att riksdagsmannaarvode skall konkurrera med t.ex. de löner som betalas inom näringslivet. Där emot skall det vara jämförbart med statstjänstemännens löner och i jämförelse med dem ligga på en hög nivå.

I grundlagsutskottets utlåtande om nämnda lagmotion (15/2000 rd) konstaterades att utskottet avser att konstitutionen inte ställer något hinder för att det i lagen om riksdagsmannaarvode, precis som i förslaget, föreskrivs bara om förfarandet med att bestämma arvodet men inte om grunderna för dess storlek. Med tanke på statsförfattningsrätten är det viktigt att se riksdagsmannaarvode som en garant för att riksdagsledamöternas oberoende enligt grundlagens 29 § realiseras. Riksdagsmannaarvode tryggar också mera allmänt förutsättningarna för riksdagens

verksamhet. Arvodet skall vara sådant att det för sin del skapar tillräckliga förutsättningar för riksdagsledamöternas oberoende.

Utgångspunkten i fråga om arvode till en medlem av statsrådet är i och för sig motsvarande, eftersom en riksdagsledamots arvode då till grunderna var bundet till statstjänstemännens lönetabeller. De ståndpunkter som lagts fram i samband med fastställandet av riksdagsmannaarvodet kan också mera allmänt anses lämpa sig som grunder för fastställandet av arvode till en medlem av statsrådet.

Genom att koppla de arvoden som betalas till medlemmar av statsrådet till riksdagsmannaarvodena uppnås syftet med propositionen på ett enkelt och ändamålsenligt sätt. Statsrådsmedlemmarnas arvode fastställs direkt med stöd av lag och detta förfarande medför inte något behov av organisationsändringar eller andra ändringar.

Rätten till arvode

Till en medlem av statsrådet betalas arvode från den tidpunkt då han eller hon börjar sköta uppdraget som medlem av statsrådet och rätten till arvode upphör när han eller hon har beviljats avsked från uppdraget eller han eller hon har slutat sköta uppdraget. Enligt 61 § i grundlagen väljer riksdagen statsministern, som republikens president därefter utnämner till uppdraget. De övriga ministrarna utnämns av presidenten i enlighet med förslag av den som valts till statsminister. Om beviljande av avsked till statsrådet eller någon minister bestäms i 64 § i grundlagen. Beviljandet av avsked är bundet till begäran om avsked, riksdagens misstroendeförklaring eller i fråga om en enskild minister till initiativ av statsministern. Om en minister väljs till republikens president eller till riksdagens talman, skall ministern anses ha avgått från sitt uppdrag den dag han eller hon valdes.

Dagpenningförmån och arvode

Var och en som är fast bosatt i Finland är berättigad till sjukförsäkringsersättningar. Storleken på sjukförsäkringsersättningen varierar beroende på vad det är som ersätts. Sjukdagpenningen, rehabiliteringspenningen samt även moderskaps-, faderskaps- och för-

äldrapenningen, den särskilda moderskapspenningen och specialvårdspenningen är bundna till stödtagarnas förvärvsinkomster. Enligt 7 kap 4 § i sjukförsäkringslagen betalas dagpenningförmånen till arbetsgivaren till det belopp denne betalat en försäkrad lön under tiden för sjukdom eller föräldraledighet. Det föreslås att ett sådant allmänt förfarande skall iakttas även i fråga om medlemmar av statsrådet. Till den del en medlem av statsrådet utöver arvodet för samma tid har rätt till dagpenningförmån på grund av sjukledighet eller moderskaps-, faderskaps- eller föräldraledighet eller partiell föräldraledighet betalas dagpenningförmånen till statsrådet kansli. Dagpenningförmånen betalas inte till medlemmen av statsrådet för samma tid till den del som motsvarar arvodet.

Ersättningar och förmåner

Syftet med förslaget är att man med avvikelse från tidigare på lagnivå skall bestämma så täckande som möjligt förutom om arvodet också om de ersättningar och förmåner som betalas till medlemmar av statsrådet.

Medlemskap i statsrådet är till sin rättsliga karaktär ett förtroendeuppdrag, och det är således inte fråga om något anställningsförhållande. Ett sådant förhållande som baserar sig på förtroende kan i allmänhet inte direkt jämföras med ett tjänste- eller anställningsförhållande. Också den ersättning som betalas till en medlem av statsrådet är ett arvode, även om den enligt lag till storleken motsvarar den lön som betalas till tjänstemän.

I Finland har man trots att förtroendeuppdragets rättsliga karaktär skiljer sig från ett tjänsteförhållande i fråga om bl.a. riksdagsledamöters, statsrådsmedlemmars och europarlamentarikers pensionsförmåner ansett att dessa uppdrag med tanke på behovet av förmåner utgör helheter som i viss mån påminner om statliga tjänsteförhållanden. Även på statsrådsmedlemmars tjänsteresor har i överensstämmelse med ovan nämnda princip tillämpats resereglementet för statstjänstemän.

Ledighet som jämställs med semester

En medlem av statsrådet har varje kalenderår rätt till en ledighet på 30 dagar som jämställs med semester och om vars tidpunkt

statsrådets allmänna sammanträde beslutar. Statsrådets allmänna sammanträde beslutar också om arrangemangen med ställföreträdare för statsrådsmedlemmarna. I statsrådets sammansättning kan ibland ske också snabba förändringar. Om en medlem av statsrådet inte t.ex. kan hålla ledigt av en sådan orsak, ersätts ledigheten i pengar. När beslut fattas om ersättningsbeloppet jämföras ledigheten med semester som intjänats på grundval av tjänste- eller anställningsförhållande. Till en medlem av statsrådet betalas också i fortsättningen semesterpenning.

Tjänsteresor

På ersättning av sådana resor som föranleds av tjänsteför rättning tillämpas också i fortsättningen i tillämpliga delar vad som har avtalats om ersättande av tjänstemäns resekostnader. Som resekostnader betraktas sådana extra utgifter som personen har haft med anledning av tjänsteresan. Om ersättande av statstjänstemäns och arbetstagares resekostnader avtalas årligen i separata tjänste- och arbetskollektivavtal. Ersättningsgrunderna för resekostnader tillämpas också mera allmänt på den finska arbetsmarknaden. Skatteförvaltningens beslut angående skattefria kostnadsersättningar iakttagas i huvudsak bestämmelserna i resereglementet.

I fråga om statstjänstemän har finansministeriet gett en rekommendation (11/2001) angående den praxis som gäller för användningen av tjänstebil. Enligt rekommendationen förutsätter den effektiva tidsanvändning som utförandet av uppgifterna kräver, att den högsta ledningen i vissa situationer vid behov har möjlighet att använda tjänstebilen också för privatkörning. Användandet av tjänstebil för privatkörning är för tjänstemännen en skattepliktig förmån. Bilförmånens beskattningsvärde bestäms utgående från det beslut som skattestyrelsen fattar varje år. Enligt rekommendationen inskränker sig användning av bilförmån till tillfälligt bruk hos staten. Enligt den ändring av lagen om statens tjänstekollektivavtal som trädde i kraft i början av 2005 kan ämbetsverk inom ramen för statsbudgeten förutom om avlöningen bestämma om tjänstemännens naturaförmåner på grundval av tjänsteförhållandet. Möjligheten att bestämma om naturaförmåner gäller dock

inte vissa av de högsta tjänsterna. Beslut som gäller ekonomiska förmåner, inklusive naturaförmåner, för statsförvaltningens högsta ledning och vissa arbetsgivartjänstemän skall enligt förslaget fortfarande fattas centralt vid finansministeriet. Beslutsfattandet i fråga om den högsta ledningen styr sannolikt i praktiken även i någon mån beslutsfattandet på ämbetsverksnivå.

I fråga om ministrar måste frågor som har att göra med rörlighet och tillgänglighet behandlas på ett annat sätt än i fråga om vanliga tjänstemän. En ministers skyldigheter kan anses omfatta tillgänglighet eftersom landets regering alltid måste kunna sammankallas i beslutför form. En minister skall också av säkerhetsskäl använda tjänstebil och övriga transportarrangemang. En minister kan på grund av sin ställning inte fritt välja hur förflyttningen från en plats till en annan sker. Numera omfattas hemfärderna otvivelaktigt av säkerhetsarrangemangen. Således är det inte motiverat att transporter som föranleds av säkerhetsarrangemangen beskattas som förmån som betalas som tillägg till lönen. Det är över huvud taget skäl att tillräckligt enkelt och flexibelt besluta närmare om ministrarnas transporttjänster på det sätt som situationerna kräver.

Enligt lagförslaget meddelar statsrådets kansli närmare föreskrifter om statsrådsmedlemmars tjänstebiltjänst och övriga transportarrangemang. Statsrådets säkerhetsenhet ansvarar numera för statsrådets och statsrådsmedlemmarnas säkerhet. I varje ministerium finns också en person som ansvarar för ministeriets säkerhetsfrågor.

Olycksfall i arbetet, yrkessjukdomar och företagshälsovård

Ersättningsfrågor som gäller statsanställdas olycksfall och yrkessjukdomar sköts av statskontoret. I fråga om statsanställda i arbetsavtalsförhållande iakttagas bestämmelserna i lagen om olycksfallsförsäkring (608/1948). I fråga om statstjänstemän bestäms i lagen om olycksfallsersättning för statstjänstemän (449/1990) om ersättande av olycksfall och tillämpning av lagen om olycksfallsförsäkring och enligt lagens 1 § tillämpas den också på medlemmar av statsrådet. Med anledning av denna uttryckliga tillämpningsbestämmelse

se fastställer bestämmelsen i den föreslagna lagen till denna del framför allt principen om likställande med tjänstemän och täcker också andra situationer då det inte har nämnts särskilt att en bestämmelse som gäller tjänstemän också tillämpas på medlemmar av statsrådet.

Företagshälsovården kompletterar det allmänna folkhälsoarbetet. Företagshälsovården avser alla hälsovårdstjänster som arbetsgivaren bekostar och ordnar för sina arbetstagare. Med hjälp av förebyggande lagstadgad företagshälsovård förebyggs och motarbetas hälsorisker och sanitära olägenheter samt arbetsrelaterade sjukdomar och yrkessjukdomar. Även annan hälsovård som ordnas av arbetsgivaren, såsom hälso- och sjukvård, upprätthåller och främjar arbetsförmågan och hälsan.

Enligt förslaget gäller i fråga om olycksfallsersättning, företagshälsovård samt sjukvårdstjänster och andra hälsovårdstjänster för medlemmar av statsrådet i tillämpliga delar vad som har bestämts eller avtalats i fråga om tjänstemän.

Tjänstebostad

Under Finlands självständighet har Villa Bjälbo fungerat som tjänstebostad för Finlands statsministrar. Nu skulle detta konstateras genom en bestämmelse på lagnivå enligt vilken statsministern skall ges bostad i ett hus som tillhör staten och vars underhåll, uppvärmning och belysning samt inredning bekostas och för vilken behövlig personal avlönas med statens medel. Republikens President har en motsvarande bostadsförmån. Statsministern är inte tvungen att bo i sin tjänstebostad. Skyddet av statsministerns person kunde dock i vissa situationer tala för också mera permanent boende i tjänstebostaden.

Ospecificerade kostnader

Det är inte möjligt att på ett heltäckande sätt reglera sådana också oväntade kostnader som föranleds av uppdraget som medlem av statsrådet eller ersättning för sådana kostnader. Således vore det av nämnda skäl motiverat att statsrådets kansli genom sitt beslut närmare kan ersätta sådana kostnader som

inte har specificerats i lag och som måste anses vara skäligen. Exempelvis sådana datakommunikationskostnader som föranleds av skötseln av uppgifterna eller kostnader som har att göra med säkerhet och transporter kan komma i fråga. I fråga om sådana kostnader som närmast måste anses vara obetydliga kunde i princip gälla vad som eventuellt har föreskrivits eller avtalats om tjänstemäns motsvarande kostnader och ersättningar. Avsikten kan dock inte vara att ändra strukturen på det arvode som betalas till en medlem av statsrådet. Sådana arrangemang som allmänt måste anses vara nödvändiga med tanke statsrådets och statsrådsmedlemmarnas verksamhet kan genomföras med stöd av statsrådets allmänna behörighet och inom ramen för lagbundenhetsprincipen.

Ikraftträdande

Bestämmelsen i lagens 1 § om arvodesbeloppet tillämpas på medlemmar av det statsråd som bildas efter följande riksdagsval efter lagens ikraftträdande, och gäller inte den nuvarande regeringen. Tills dess förblir arvodet på nuvarande nivå. Lagens övriga bestämmelser tillämpas på medlemmar av statsrådet från och med lagens ikraftträdande.

Inkomstbeskattning

I skattelagstiftningen finns för närvarande inga särskilda bestämmelser om medlemmar av statsrådet utan betalningen av arvodet och förmånerna sköts enligt allmänna principer. I enlighet med vad som sägs ovan är dock transportarrangemangen till sin karaktär inte några renodlade naturaförmåner, utan dessa arrangemang används av vägande skäl och oberoende av ministerns eget val. Således är det motiverat att föreskriva att statsrådsmedlemmars resor skall vara befriade från skatt. För närvarande är också riksdagsledamöternas reseförmån befriad från skatt. Statsministerns användning av tjänstebostad ansluter i så hög grad till omständigheter som har att göra med statsministerns ställning, representation och säkerhet, att det är skäl att i beskattningen jämställa statsministerns tjänstebostad med Republikens Presidents boenderätt som är befriad från skatt.

4. Propositionens konsekvenser

Propositionen har inga direkta eller betydande ekonomiska konsekvenser. Propositionen ökar inte statsrådsmedlemmarnas förmåner och ersättningar, utan syftet är att föreskriva om dem i lag samt göra ersättningsgrunderna klarare.

Propositionen har inga andra konsekvenser.

5. Beredningen av propositionen

Propositionen har beretts som tjänsteuppdrag vid statsrådets kansli. Under beredning-

en har olika ministerier kontaktats i frågor som har att göra med deras ansvarsområden.

6. Ikraftträdande

Lagarna avses träda i kraft så snart som möjligt. Den bestämmelse som gäller beloppet av statsrådsmedlemmarnas arvode träder i kraft så att den tillämpas på medlemmar av det statsråd som bildas efter följande riksdagsval.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

1.

Lag**om arvoden och ersättningar som betalas till medlemmar av statsrådet**

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

Till medlemmar av statsrådet betalas arvode till sådant belopp att uppdraget kan skötas på behörigt sätt.

Arvode motsvarar till sitt belopp det arvode som med stöd av lagen om riksdagsmannaarvode (328/1947) betalas till riksdagens vice talman. Det arvode som betalas till statsministern motsvarar emellertid det arvode som betalas till riksdagens talman.

2 §

Till en medlem av statsrådet betalas arvode från den dag då han eller hon börjar sköta uppdraget som medlem av statsrådet och rätten till arvode upphör när han eller hon har beviljats avsked eller anses ha avgått från sitt uppdrag som medlem av statsrådet.

Till den del en medlem av statsrådet utöver arvode för samma tid har rätt till dagpenningförmån på grund av sjukledighet eller moderskaps-, faderskaps- eller föräldraledighet eller partiell föräldraledighet, betalas dagpenningförmånen till statsrådets kansli. Dagpenningförmån betalas inte till medlemmen av statsrådet för samma tid till den del den motsvarar arvode.

3 §

En medlem av statsrådet har varje kalenderår rätt till en ledighet på 30 dagar som jämställs med semester och om vars tidpunkt statsrådets allmänna sammanträde beslutar.

Om en medlem av statsrådet inte kan ta ut sin ledighet, ersätts han eller hon för den i pengar.

4 §

I fråga om ersättning för tjänsteresor som medlemmar av statsrådet företar iaktas i till-

lämpliga delar vad som har avtalats om ersättning av statstjänstemäns resekostnader.

Om tillhandadållande av tjänstebil och om transport- och säkerhetsarrangemang för medlemmar av statsrådet bestäms genom beslut av statsrådets kansli.

5 §

I fråga om olycksfallsersättning, företagshälsovård samt sjukvårdstjänster och andra hälsovårdstjänster gäller i tillämpliga delar vad som bestäms eller föreskrivs i fråga om statstjänstemän.

6 §

Statsministern skall ges bostad i ett hus som tillhör staten och vars underhåll, uppvärmning och belysning samt inredning bekostas och för vilken behövlig personal avlönas med statsmedel.

7 §

Genom beslut av statsrådets kansli ersätts en medlem av statsrådet för sådana skäligen tilläggskostnader som föranletts av skötseln av uppdraget.

8 §

Denna lag träder i kraft den 20 .

Genom denna lag upphävs lagen av den 6 maj 1955 om medlemmarnas av statsrådet arvode (229/1955).

I stället för 1 och 2 § tillämpas den lag som upphävs till dess ett nytt statsråd har bildats efter det första riksdagsvalet efter denna lags ikraftträdande.

Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas innan lagen träder i kraft.

2.

Lag**om ändring av 70 § i inkomstskattelagen**

I enlighet med riksdagens beslut
 ändras i inkomstskattelagen av den 30 december 1992 (1535/1992) rubriken för 70 § och
 70 § 3 mom., av dem rubriken sådan den lyder i lag 227/1995, som följer:

70 §	get som riksdagsledamot eller statsrådsmed-
<i>Fastställda förmåner för riksdagsledamöter,</i>	lem eller bostadsförmånen inklusive därtill
<i>medlemmar av statsrådet och ledamöter i</i>	hörande tjänster i samband med skötseln av
<i>Europaparlamentet</i>	uppdraget som statsministern.

_____ Denna lag träder i kraft den 20 .

Skattepliktig inkomst är inte rätten till gra-
 tis resor i samband med skötseln av uppdra-

Nådendal den 21 juli 2006

Republikens President

TARJA HALONEN

Statsminister *Matti Vanhanen*

2.

Lag**om ändring av 70 § i inkomstskattelagen**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i inkomstskattelagen av den 30 december 1992 (1535/1992) rubriken för 70 § och
70 § 3 mom., av dem rubriken sådan den lyder i lag 227/1995, som följer:

Gällande lag

70 §

*Riksdagsmans konstnadersättningar och
reserätt samt kostnadersättningar för le-
damöter i Europaparlamentet*

Skattepliktig inkomst är inte rätten till
gratis resor i samband med skötseln av ett
riksdagsmannauppdrag.

Föreselagen lydelse

70 §

*Fastställda förmåner för riksdagsledamö-
ter, medlemmar av statsrådet och ledamöter
i Europaparlamentet*

Skattepliktig inkomst är inte rätten till
gratis resor i samband med skötseln av
uppdraget som riksdagsledamot eller stats-
rådsmedlem eller bostadsförmånen inklusi-
ve därtill hörande tjänster i samband med
skötseln av uppdraget som statsministern.

Denna lag träder i kraft den 20 .
